

»Ta je to!« je vzkliknil Tone. »Vidiš, ta je bil tudi že pri meni. Samo če ga dobim v pest!«

Nato je priskočil drugi izmed sanj škrtov. Bil je videti kakor majhen psiček.

»Ta ni dosti boljši od onih drugih«, je rekel kralj. »Laja kot psiček in je silno močan. Če je ljudi v sanjah strah, jih drži za roke in noge, da ne morejo uiti.«

»Tudi njega poznam«, meni Tone. »Kolikokrat me je že posetil. Nisem se mogel ganiti, strašen strah me je prijel.«

»Ne bom mu več dovolil, da pride k tebi, Tone!« ga je kralj pomiril. »Zdaj pa pojdiva k hudim sanjam!« S tem sta stopila v veliko sobano, ki je bila ograjena z obširnimi zidovi in zaklenjena z železnimi vrati. Tu je bilo vse polno grdih, gnusnih nestvorov, da se jih je človek kar bal. In kralj je poklical enega izmed te skupine in mu je zapovedal, naj pove, kaj bo napravil ponoči na zemlji.

»Grem k bogatašu, ki pusti stradati svojega starega očeta. Ko je prišel nekoč k sinu prosit kruha, je dal ta slugam povelje, naj vržejo starca na cesto. K bogatašu grem, vlačil ga bom med mlinskima kamnima sem in tja, dokler ne bo čisto mehak. Potem ga bom prijel za vrat in ga bom tresel, dokler se ne bo zbudil. Tedaj bo zaklical svoji ženi: Prinesi mi še odejo, zebe me! — Ko bo pa spet zaspa, bom počel iznova.«

Tone ni hotel dalje poslušati, kar silil je kralja iz dvorane. Prišla sta v krasen vrt, pota so bila iz srebra, gredice iz zlata in cvetice samo zlahtno kamenje. Najprej je videl Tone ženo, ki je imela v roki gradbeno skrinjico.

»Kdo je to?«

»To so dobre sanje. Ta žena gre vsak večer k majhnemu, bolnemu dečku, kateremu je umrla mati. Podnevni je sam, nihče ne gleda nanj, proti večeru gre žena k njemu, igra z njim in ostane celo noč. Deček gre zgodaj spat, zato mora ona tudi prej oditi. Druge sanje gre kasneje. Toda pojdiva dalje!«

Prišla sta globlje v vrt, sredi med dobre sanje. To so bili možje, žene, starčki in otroci, vsi z dragimi in ljubkimi obrazi in vsi v najlepših oblekah. V rokah so imeli vse polno reči, kakršne si more človek le želeči.

Tone se je naenkrat ustavil ter je glasno zakričal.

»Kaj ti je?« je vprašal kralj.

»Ali to je moja kraljičina, ki je bila tolikokrat pri meni in mi je darovala rože!«

(Dalje pride.)

Pismo s počitniške kolonije ob morju.

K. L., 14. jul. 1928.

Draga mati!

Že štiri dni smo tukaj ob morju. Jako hvaležen sem, da sem zamogel priti sem. Vseh skup nas je 50. Spi-mo v treh razredih tukajšnje šole.

Vsak dan se kopljemo dvakrat in sicer dopoldne in popoldne. Zdaj še ne smemo dosti v vodo, ker se solnčimo, da se navadimo polagoma na solnčne žarke. Vroče je strašno. Če ne bi bilo hladilne vode, ne vem, kako bi tu prestal. Tako pa se že da prebiti. Drugi teden se bomo začeli učiti plavati. Malo se bojim, a upam, da bom prestal tudi to. Najlepše je ob večerih. Tedaj sedimo dolgo v noč ob kraju morja in gledamo po morskimi gladini ter uživamo sveži zrak.

Hrana je dobra, tudi dovolj je dobimo, tako da si lahko v tem oziru potolažena. Ne pošlji mi torej nič, kajti po poti bi se vse pokvarilo radi vročine in res mi ni nič treba.

Ljudje so z nami zelo prijazni. Posebno jim ugaja, ko zapojemo kako slovensko pesem. Tedaj kar vse poslušajo.

Pisal bom zopet, ko Ti bom mogel poročati kaj novega. Pozdravi doma vse in povej jim, da sem zadovoljen.

Tvoj

Ivan.

ZA SMEH.

Oče: »Ali veš, zakaj sem te sedaj natepel?«

Sinček: »Ne, oče!«

Oče: »Zato, ker si ti tepel bratca, ki je manjši del od tebe.«

Sinček: »Jaz sem mislil, da to tudi smem, saj delaš ti skoro vsak dan isto.«

Bogata teta, ki je prišla na poset, je imela zelo majhen nos. Oče je za-bičal Anici, da jo bo strogo kaznoval, če bi sploh kaj zinila o tetinem nosu. Teta je tu in Anica jo gleda. Naenkrat vzklikne: »Oče, zakaj ne smem govoriti o tetinem nosu, saj ga nič nima!«

Rešitev ugank: Ura — ura — maj — ker jih je več — današnji dan — veter — hrast.

Nove uganko:

1.

Če bereš naprej me,
povem ti gozdnega ptiča;
če bereš nazaj me,
pa tečno jed ti kmetiča.

2.

Od znotraj vse življenje ni
možiček videl svoje hiše;
in vendar vedno v njej tiči,
kako se gospodar ta piše?

3.

Kakor sneg najprej sem bela,
in nato ozelenela;
slednjič kakor kri žarim,
tudi tebi prav dišim.

J. Stritar.

Sv. Peter pri Mariboru. Tukaj je umrl dne 3. t. m. eden najboljših članov orlovskega odseka, načelstva, br. Ivan Gornik. Bil je načelnik orlovskega odseka, član Prosvetnega društva, odbornik pri skupini viničarjev itd. Njegovo priljubljenost je pokazal pogreb. Poslovilni govor mu je go-

voril v imenu podzveze g. profesor Rezman in tajnik šentpeterskega orlovskega odseka, br. Maček. — V bolnici v Mariboru je umrl Andrej Cvikel, oče zavednega fanta Jožeta.

Marenberg. Vsakega rodoljuba ob meji mora zaboleti grda agitacija samostojnih demokratov v našem okraju, ki zločin posameznega človeka, Črnogorca, ne Srba iz Srbije, uporabljajo v to svrhu, da nečuvno hujskajo proti celemu srbskemu narodu in govore tako, da povsod ljudstvo govori, da treba iti od Srbov proč. Pri svoji divji agitaciji porablajo vse laži iz »Jutra« in iz »Domovine«, zraven pa groze vsem, ki ne odobravajo te gnusne politike, s preganjanjem, ko pridejo samostojni demokrati na vlado. Gospodje ne povedo, da so ravno samostojni demokrati in samostojni kmetje (Puceljci) glasovali za centralizem, da so pristaše SLS v Beogradu in v svojem časopisju grdili kot avstrijakante, ker so nasprotniki centralizma in želijo ureditev države na podlagi avtonomije, ne povedo, da je njih voditelj Pribečević Srb, najbolj zagrizen centralist, ne povedo, da je v klubu, v katerem sedita dr. Žerjav in dr. Pivko, večina Srbov, ne povedo, da so razmere sedaj znatno boljše, kot v dobi štirinapolnetnega ministrovanja Pribečevića in dvehletnega ministrovanja Radiča in njegove stranke. Oblasti pozivamo, da napravijo konec tej gnusni agitaciji, iz katere se norčujejo naši narodni nasprotniki. Gospodje samostalni demokratje, povejte svojim pristašam, kako se godi Slovincem v Italiji in Avstriji, razložite njim, kako je prišlo do ustanovitve naše države, pojasnite njim davčna bremena v Avstriji in Italiji, potem upamo, da ne bodo več agitirali za — odcepitev od Srbov. Vsakemu pravemu rodoljubu mora biti država in narod nad stran-ko in centralistom Srbom Pribečevićem.

Sv. Ožbalt ob Dravi. Starodavni romarski shod se bo po večletnem presledku letos zopet na novo obdrževal slovesno in svečano na samo Šentožbaltovo, v nedeljo, 5. avgusta t. l., ko se snidejo zaupljivo častit sv. Ožbalt, tega mogočnega nebeškega zaščitnika prepotrebne živinoreje, kmečki romarji celo iznad državne meje SHS tje gor do rodne Lipnice. Služilo se bo več sv. maš s pridigami, slovenskimi in nemškimi. V soboto zvečer pa se bo vila mično rimska procesija z migljajočimi lučicami po novi krasni državni cesti tik šumljajoče Drave ter tik stare rimske ceste, nad seboj pa brlečo zvezdnato »rimsko cesto«, kar vse bo pričaralo romarskim očem veličasten prizor. Pridite, da vidite!

Trbonje. Pri podružni cerkvi sv. Danijela obhajamo letos lepo nedeljo prihodnje nedeljo, dne 22. julija. Služba božja se bo začela ob 10. uri. Pridigo in slovesno sveto mašo bo imel mil. g. stolni kanonik France Časl. Sv. Danijel je visok 830 m in nudi na vse strani krasen razgled. Ker se je letos naš gostilničar dobro založil z zlahtnim vincem in okusnim prigrizkom, se uljudno vabite tudi izletniki ta dan k sv. Danijelu!

Skomarje pri Vitanju. Gotovo mislite, g. urednik, da tukaj spimo, ker le malo kedaj dobite kak dopis od nas. Res, da malo pišemo, pa tem več prebiramo »Slovenskega Gospodarja«, »Naš dom« in druge krščanske liste. Prav pridno tudi zbiramo za nove zvonove, imamo že tudi naročene in jih dobimo najbrž že v sredi avgusta. V nedeljo, dne 1. julija, smo spremili k večnemu počitku 79 let starega Andreja Hrovat, ki zapuščal ženo in štiri že preskrbljene otroke. On ni bil politik, bil je tem vernejši kristjan in spoštovan daleč na okoli, kar je dokazala obilna udeležba pri pogrebu. Na sedmimi so pogrebniški zbrali za Dijaško kuhinjo v Mariboru 41 Din, kar darovalcem Bog stotero povrni, rajnemu pa sveti večna luč!

Sv. Miklavž pri Ormožu. G. župan Anton Janežič v Brebrovniku je v nedeljo, dne 15. t. m., obhajal obletnico, kakoršne ne dočaka vsak župan. Ta dan je preteklo ravno 30 let, odkar nepretrgano vodi veliko občino Brebrovnik, ki se razprostira na ozemlju dveh župnij. Kako skrben gospodar občine je bil skozi vsa leta, kaže spoštovanje, ki mu ga izkazujejo vsi občani, in ljubezen, s katero se ga oklepajo, ter priznanje, ki so mu ga izkazali s tem, da so ga že za 25letnico imenovali častnim županom občine. Gospod župan pa je tudi v resnici v vsakem oziru mož na svojem mestu. Rodil se je dne 15. januarja 1866. Skozi dolgo dobo 24 let je bil načelnik šolskega sveta. Je zvest pristaš SLS in že 39 let naročnik »Slovenskega Gospodarja«. — Proslava obletnice se je vršila tiho v domačem krogu. G. županu je izrekel čestitke domači g. kaplan Kolenc, ki je v svojem govoru med drugim podčrtal, kaka sreča so za občino dobri župani in kaka nesreča slabi župani. Najlepše se je proslavila obletnica na ta način, da je gospod župan ob tej priliki posvetil svojo hišo in družino presv. Srcu Jezusovemu. — Posvetitev Srcu Jez. se je vršila tudi pri bratu g. kanonika Janežiča. Ta družina je bila vedno dobro znana v vsej okolici in je lahko služila za vzgled krščanskim družinam. Posvetitev se je izvršila na slovesen način, prisostvoval ji je razen domačih gg. duhovnikov tudi gospod župnik Stuhac iz St. Jurija.

Ljutomer. Naša mestna godba na pihala je postala zelo delavna. Pred kratkim je dobila nove instrumente ter je z njimi priredila že več koncertov (promenadnih). Nastopa tudi pri vseh domačih cerkvenih ter drugih slovesnostih. Ker bi rada svojo agilnost pokazala tudi izven mesta, je sklenil odbor, da priredi godbo v nedeljo, dne 29. julija, v Radencih v zdraviliškem hotelu pri g. Maršku dva koncerta in sicer ob pol 11. uri in ob 16. uri. Proizvajale se bodo razne slovanske potpurije, fantazije, overture in druge skladbe. Nastopi 17. mož. K obilni udeležbi vabi odbor in hotelir.

Zavrč. Kadarkoli imajo radičevci svojo skupščino, vedno njih govorniki svoj narod nesramno ščuvajo proti vsemu. Radičevci za svoj narod še niso prav ničesar storili, zato pa morajo njih voditelji svoje (neuke) mase s samimi hujskarijami ohraniti za Radičevo stranko. Na nedeljskem shodu v Dubravi, kjer so nastopali kot govorniki hrvaške seljačke stranke neki advokat, profesor, uradnik in celo neki Prepeluh iz Ljubljane, torej sami pristni »seljaci«, se je slišalo samo najbolj podlo obrekovanje, največje laži, pred vsem seveda čez dr. Korošca, in tako ostudno, naravnost zločinsko hujskanje, da so se navzoči Slovenci z gnjevom in studom med govori odstranjevali in so tako pokazali vključ ne-sramnemu izzivanju svojo omiko, ki daleč presega ono hujskaških radičevcev. Ščuvanje znanih dubravskih radičevcev pa se zna nad njimi samimi maščevati, mogoče ravno po tistih, ki so jih priklicali k izzivanju Slovencev na meji. Če vam ni več za slovo, pa se lahko ločite od njih tudi gospodarsko! Svetujemo pa vam, da opustite tako hujskanje, ki bo vam v škodo, in da se lotite dela za gospodarski dobrobit hrvaškega kmečkega naroda. Pustite pa pri miru Slovence in njih voditelja dr. Antona Korošca, ki je storil dosedaj za svoj kakor tudi za hrvaški narod več, kakor vsi radičevski vodje skupaj za hrvaški narod!

Sv. Ana nad Borlom ob Dravi. Letos se vrši pri nas od 26. do 29. julija štiridnevna v proslavo 700letnice lavantinske škofije. Vsaki dan bo več sv. maš, pridige in romarji bodo tudi imeli priložnost opraviti sv. spoved. Na svidenje tedaj pri Sv. Ani nad »Slovensko Umbrijo«.

Središče ob Dravi. Pretečeno nedeljo je v naši župnijski cerkvi prvič zažarela električna luč. Razsvetljevalo jo bo od zdaj naprej 119 žarnic: 2 veliki, 24 srednjih in 93 malih. Zlasti ljubka je razsvetljava okrog lurske Matere božje. Votlino in velik Marijin kip obkroža in obseva 32 žarnic. Poseben sijaj data oba velika lestenca. Ko smo gledali tako olepšano hišo božjo in se spomnili, kako nam bo to koristilo šele v temnih zimskih dneh, so bila naša srca polna hvaležnosti do preč. g. zlatomašnika, ki je še ob svoji 81letnici dal izvršiti tudi to veliko in koristno delo. Hvaležni pa smo tudi vsem blagim dobrotnikom, ki so omogočili razsvetljavo cerkve. Vsemogočni naj vsem bogato povrne! Delo je vodil in v treh tednih izborni dovršil g. Viktor Gorjup iz Ormoža. Pomagala sta mu dva domačina-Orla. Ker je bila ob tej priliki tudi cerkev deloma preslikana in klopi na novo pobarvane, ima zdaj cerkev čisto prenovljeno lice. Istočasno je dobilo električno razsvetljavo tudi župnišče in kaplanija.

Sv. Vid pri Ptujju. Za po toči poškodovane Prekmurce se je preteklo nedeljo nabralo 432 Din. Bog povrni tisočero!

Oljska gora v Savinjski dolini. Vsem romarjem, ki prihajajo na Oljsko goro, se naznanja, da se bode letos vršila šentandraška lepa nedelja na Oljski gori pred godom sv. Ane, to je dne 22. t. m. Želi se, da slovesnosti v obilici udeležite!

Teharje. V nedeljo, dne 22. julija, je lepa nedelja pri Sv. Ani. Prvo sv. opravilo zjutraj ob pol sedmih, drugo ob desetih in procesija z Najsvetejšim. Popoldne ob petih pa slovesne večernice. — Na dan sv. Ane, dne 26. julija, se vrši v občini Teharje veliki živinski in kramarski sejem, kateri je največji izmed vseh drugih sejmov v občini. Ob desetih je sejmška sv. maša pri Sv. Ani. — V nedeljo, dne 29. julija, se obhaja god sv. Ane na najslovesnejši način. Vsa cerkvena opravila se vrše ob istem času, kakor na lepo nedeljo. Popoldne ob 5. uri tega dne je pri Sv. Ani slovesna posvetitev teharskega Orla in Orlic presv. Srcu Jezusovemu in nato slovesne večernice. Po večernicah se vrši zunaj na prostem pred cerkvi sv. Ane orlovska akademija s sledečim sporedom: tamburanje, deklamacija, govor, petje, nastop prostih vaj članov, naraščaja in mladcev, telovadba na orodju, zaključna skupina in zopet tamburanje. Vstopnina prosta. Prijatelji poštene zabave in razvedrila vabljeni k obilni udeležbi. Slovesnega praznovanja sv. Ane ne zamudite, romarji, častilci sv. Ane in pohitite v najobilnejšem številu na prijazen Anin hrib, s katerega je prekrasen razgled na celo Savinjsko dolino in planine. — V Teharjih se nahaja pri g. Stefanu Stojanu, mizarskemu mojstru, 12letni fantek brez staršev in sorodnikov, katerega se odda dobrim ljudem za rejenca. Kdor ga hoče sprejeti, naj se zgleda v občinski pisarni v Teharjih.

Šmarje pri Jelšah. Nekdaj smo se na naši cesti komaj izogibali celim jatam puranov in svinj, ki so jih iz obsotelskih krajev gonili na železnico v Poljčanah ali pa v St. Jur, ter smo vsak trenutek srečali lepe kočije in priproste »bagarle«, naložene s »kiselom vodo« iz Slatine, Kostrivnice in Sv. Rozalije. Sedaj pa to službo opravi že 25. leto železnica, ki oskrbuje vsakodnevno zvezo z ostalim svetom s štirimi osebnimi in ravno tolikimi tovornimi vlaki na obe plati. Promet pa se je poyzdignil tako, da je tudi po beli cesti videti avtomobilov in drugih vozil vse polno. Kaj šele bo, ko bodo dogotovili progo do Krapine in napravili železnično zvezo Grobelno—Zagreb, kar se nam že za letošnjo zimo ali vsaj za prihodnje poletje obeta! — Ni tedaj težko priti do nas, ko imamo železniško postajo le malo korakov od cerkve. Ko pa si tukaj in obkuduješ dobre ljudi, ki so se v žalostnih časih

poprijeli popravljanja in prenovljenja naše romarske cerkve, ozri se tudi še na blizu sto let staro kaplanijo in se spominjaj vrlih gospodov, ki so posvečali vse svoje duševne moči kakor zveličanju duš tako tudi narodni prosveti. Vneto so branili narodne pravice in bili vseskozi nepremakljive skale v sredi razburkanih valov nemškutarije, ki nam je grozila osobito iz celjske strani. Ne morem naštevati vseh, ki deloma še sedaj uspešno delujejo na odličnih mestih kot monsignor Rotner, škalski dekan, kanonik Franc Časl in bogoslovni profesor dr. Somrek v Mariboru, videmski dekan Medvešek in mnogi drugi. A posebe omenjam g. dekana in č. kanonika I. Lenarta, ki ravno danes slavi svojo 60letnico mašništva ali bisernico v Šmartnu pri Slovenjgradcu in obenem tudi 60letnico svojega tukajšnjega delovanja. Pred 40 leti je takratni tukajšnji kaplan, rajni pisatelj in pesnik A. Aškerc odtod pošiljal svoje najlepše umotvore v »Dunajski zvon« pod imenom Gorazd ter je tudi poslovenil nemški napis nad zakristijskimi vrati cerkve sv. Roka, iz katerega spoznamo, da je ta slovita romarska cerkev nastala leta 1646 vsled zaobljube in v znak zahvale za odvrnjeno kugo, ki sta jo bila tu sem prenesla dva v Ptujju zaposljena Šmarčana. — Pred ravno 20 leti pa je bila tukaj ustanovljena po prizadevanju takratnega kaplana in sedanjega župnika pri Sv. Martinu na Pohorju, g. Fr. Sinko, naša Posojilnica, ki v svojih kaplanijskih prostorih prav lepo deluje in se vrlo razvija, ter je obenem stopila na plan Marijina družba, ki je ponos šmarske župnije in velika pomoč sedaj se prenavljajoče farne cerkve »Marije na jezeru«. Že tudi zaradi vsega tega kaplanija zasluži, da bi se pri sedanjem popravljanju cerkve usmili tudi še nje in ji popravili vsaj zunanjo podobo!

Sv. Vid pri Ptujju. Dne 12. avgusta t. l. bo Marijina družba obhajala 25letnico, odkar se je ustanovila. Ob enem bo ta dan tudi sestanek Marijinih družb. Dekleta iz domače dekanije, kakor tudi iz sosednih župnij, pridite!

Kozjanski okraj. Z delovanjem oblastnega odbora in oblastne skupščine smo prav zadovoljni. Posebno smo veseli, da bo vendar enkrat dograjena prepotrebna cestna zveza Lisično—Prevorje—St. Jurij. — Letina z vinogradi vred kaže v okraju zadovoljivo. Sena je bilo precej. Bog nas varuj v teh nevarnih dveh mesecih vremenskih nesreč. Bi že bil čas, da bi si kozjanski okraj po tolikih letih tudi glede boljše letine vsaj nekoliko opomogel!

Malenedelja pri Ljutomeru. Odkritje spominske ploče pokojnemu g. Simonu Cvahtetu, ki je skozi 36 let učiteljeval v Malinedelji pri Ljutomeru in vzgojil cele generacije, ki je vsemu ljudstvu bil stalen svetovalec in učitelj v sadjarstvu, vinarstvu, kletarstvu, ki je bil vzor gostoljubja, ki je med vojnimi časom bil tolažnik in svetovalec vsem in vsakomur itd., se vrši nepreklicno dne 5. avgusta t. l. Slavnostni govor ob odkritju bo imel pokojnikov stanovski tovariš, ki ga je vezalo s pokojnikom tesno in iskreno prijateljstvo. Od prispevkov za spominsko pločjo je hvala Bogu preostalo že doslej toliko, da bo 20 najrevnejših otrok tamošnje šole ta dan od pet do glave nanovo oblečeni. Da se bo v intencijah blagega pokojnika zamoglo v tem pogledu še več storiti in še več otrok-revežev obleči, apeliramo tem potom še enkrat na naklonjenost cele naše javnosti, zlasti pa na vse bivše učence, prijatelje in znance pokojnika, da še priskočijo na pomoč in pošljejo čimprej svoje prispevke bodisi v denarju, bodisi v blagu na šolsko vodstvo (g. Ivan Čeh) v Malinedelji pri Ljutomeru s pripombo, da pošiljajo za Cvahtejevo spominsko slavnost. Istotako prosimo tem potom, naj vsi oni, ki reflektirajo na skupno ko-

silo v Društvenem domu, to čimpreje bodisi osebno, bodisi po dopisnici prijavijo na naslov: Mirko Senčar, poštar, Malenedelja pri Ljutomeru. Opozarjamo ponovno, da to ni kak banket, ampak da bo vsak dobil kosilo za 13 Din (juha, govedina ter prikuha), ali za 15 Din (mesto govedine pečenka). Vsakdo, ki se bo pravočasno javil, bo dobil za kosilo posebno nakaznico. Tako ne bo zmešnjav. Opozarjamo tudi še na sledeče: morda je kdaj kdo iz Malenedelje s kake veselice odšel s slabimi spomini na vina, ki so se tam točila. Skrbljivo je, da se bodo tokrat točila skozinsko pristna, dobra in ne morda s šmarnico mešana vina. Zato vabimo ponovno prijatelje naših Slovenskih goric od blizu in daleč: na svidenje dne 5. avgusta v Malenedelji pri Ljutomeru!

Prihova. Same nesreče. Na Siterjevem klanecu na Prelogah se jih je že mnogo ponesrečilo. Pred 14 dnevi se je neko društvo vozilo s kolesi iz Maribora proti Trbovljam. Na imenovanem klanecu je neka mlada kolesarka iz Maribora se dvakrat okoli kolesa obrnila in si tilnik zlomila. Bila je pri priči mrtva. Drugi dan se je zopet prevrnil na istem mestu neki tujec, ki si mora zdaj v konjiški bolnici zdraviti zlomljene kosti. Neka odbornica je tudi tako zletela in padla, da bo težko zopet vstala. Naj bodo vendar ljudje previdni, eni pri vožnji, drugi pri govorjenju.

Marija Reka. Ali si že slišal ali bral ime tega kraja, te fare? Morda. Skozi farno občino vodi okrajna cesta, ki veže St. Pavei s Trbovljami; pa je od farne cerkve oddaljena skoraj eno uro. Čudno, kaj ne? Marijino Vnebovzetje je farna patrona, ki kraljuje v ličnem velikem oltarju prijazne farne cerkvice, ki je sicer zelo potrebna nujnih popravil. Zelo močan zvonik pa je — brez zvonov. Ne slišimo ginljivega božičnega zvonjenja, ni veselega velikonočnega zvonjenja, nimamo prijaznega pritrkavanja ob nedeljah in praznikih, ne pri slovesni službi božji in raznih procesijah. Tudi od drugod se malokdaj čuje zvonjenje, razen če je poseben veter. Pa boš rekel: Zakaj si pa ne preskrbite? Premalo nas je! Prerevni smo! Pa je naša cerkev vendar romarska! Pred vojno so zlasti radi semkaj v to cerkev poromali iz Savinjske in Šaleške doline, kjer je znana pod imenom Zagorska M. B. Zato pa častilec(ka) Marijin(a)! Pomagaj z milosrdnim darom za Marijin zvon! Ko zaslišiš milo zvonjenje iz domačega stolpa lin, spomni se, kako je bilo tudi tam žalostno, dokler ga ni bilo! Z zdru-

ženimi močmi se veliko izvrši. Veličastna bazilika Matere Milosti v Mariboru, prekrasna lurska cerkev v Rajhenburgu, močna stavba cerkve sv. Jožefa v Ljubljani, Marijina na Rakovniku in na Brezjah itd. nam pričajo, kaj vse premore združena slovenska darežljivost. Isto nam pričajo zvonjenja. Saj smo Slovenci celo za Sarajevo preskrbeli veličasten zvon. In najnovejše, pa tudi največičastnejše zvonjenje na Slovenskem, šmarnogorsko, kaj je drugega kot glasna priča požrtvovalne slovenske pobožnosti do naše skupne Matere Marije! Blagosrčni dobrotniki so že dokaj prispevali, vendar je dosegla nabrana svota komaj deseti del potrebne svote. Za vse dobrotnike se vrši služba božja ob prvih petkih in se darujejo sv. obhajila. Kraljica nebes in zemlje, pomagaj nam v tem jubilejnem letu do novega zvonjenja, ki naj poveljuje Tvojega Sina Tvojo slavo; — Cerkevno predstojništvo Marija Reka.

Sv. Vid pri Planini. Dopisnik »Kmetijskega listca«, v predzad. številki si se me pa privoščil, kaj ne? No, pa to nič ne dene, samo da bi bil resnico povedal, katere pa nisi. Ne zamerim g. Perčiču, županu v Planinski vasi, da me je pred cerkvijo javno vprašal, kje je koruza za občino Planinska vas, saj vem, da je to storil na pritisk nekaterih, pa ne gladjočih, ampak pohajkujočih in lenih. O tistem posestniku, ki ima 40 oralov zemlje in je dobil 25 mernikov koruze, se ti je pa menda sanjalo pri bellem dnevu. Končno ti pa povem: Ne vtikaj se v zadeve drugih občin, ker za pravično razdelitev koruze v tukajšnji občini je poskrbelo občinsko starešinstvo, ki ima nadzorne oblasti, to je sresko poglavarstvo in oblastni odbor, da boš vedel. Da bodo pa drugi zaznali za tvoje slavno ime, ti svetujem, da se drugič, kadar že boš take laži pisal, tudi podpišeš! — Josip Tovornik, župan in obl. poslanec.

Rešitev raziskovalcev severnega tečaja.

Vodja ponesrečenih raziskovalcev severnega tečaja, italijanski general Nobile, je čil in zdrav na ladji »Citta di Milano«. Kaj da prav za prav zdaj počne, je javnosti strogo prikrito. Najnovejša poročila trdijo, da kliče fašistovska vlada Nobila v Rim. Vsi severni narodi so močno ogorčeni na lahkomišelnega italijanskega ge-

nerala in na celo Italijo, ki je zakrivila s svojo širokoustnostjo severno nesrečo s strašnimi posledicami. — Švedski kapetan Lundborg, ki je rešil s svojim letalom Nobila, naznanja po časopisju, da bo razkrinkal v javnosti generala in vzroke ponesrečenja »Italije«. Kakor znano, se je Lundborgu po rešitvi Nobila pri drugem poletu na ledeni otok letalo toliko poškodovalo, da ni mogel več vzleteti v zrak. Lundborg je bival skupno z Nobilevimi tovariši na ledenem otoku in zvedel vse, kako in zakaj je prišlo do te grozne nesreče. Italijanska vlada se dobro zaveda, da bodo začeli leteti na Nobila in na celotno fašistovsko Italijo nepobitni očitki in radi tega je odpoklicala generala v Rim.

O švedskem učenjaku Amundsen-u, ki je poletel Nobilu na pomoč, še dosedaj ni nobenih poročil. Istotako je zavita v popolno negotovost usoda onih Nobilevih tovarišev, ki so ostali v zrakoplovni gondoli, ko se je generalova odtrgala ter padla na led. Večkrat smo že poročali, kako se trudijo razni ledolomilci, da bi rešili ponesrečene raziskovalce severnega tečaja. Doslej je dosegel uspehe ruski ledolomilec »Krasin«. Dne 25. maja je ponesrečil zrakoplov »Italija«. Pet dni po nesreči se je ločil od Nobila švedski učenjak Malgrön z dvema italijanskima kapetanoma. Podali so se peš na pot, da bi zadeli na kako ladjo in jo opozorili na ponesrečence. O teh treh možeh ni bilo dolgo nobenega glasu. Vse je bilo že enoglasnega mnenja, da je ta skupina zmrznila. Ravno to trojico je sprejel ruski ledolomilec »Krasin«.

Rusi so sprejeli na krov dne 10. t. m. italijanska kapetana Mariana in Cappija, med tem ko niso prenesli švedskega učenjaka Malgröna mrtvega na ladjo. Italijana pripovedujeta, da je umrl Malgrön že pred mesecem radi utrujenosti in mraza in to tedaj, ko so imeli vsi trije še dovolj živeža. Enemu od teh rešenih italijanskih častnikov je zmrznila

znamenje, o katerem je govorilo ono dekle, ki se prikaže v dokaz, da je ostala nedolžna in zvesta svojemu ženinu.

Tisti graščak pa od tega časa ni našel miru; pekla ga je vest, taval je po gozdovih in rjul kakor zverina, doma se ga je vse izogibalo, kajti v jezi ni poznal nikogar in graščakinja se je sama zaklepala pred njim.

Nazadnje je znorel, govoril je, kako ga zasledujejo črni duhovi, krilil je z rokami, ker se mu je prikazalo ono nedolžno dekle, ki ga je dal zakopati in mu pretilo, nikjer ni našel miru, spal skoraj nič ni, nazadnje je popolnoma oslabeled, da je obležal. V strašnih mukah je umrl, kričal je tako v zadnjih trenutkih, da se je splašila vsa živina po hlevih v Hrastovcu in Zgornjem Hrastovem. Položili so ga na mrtvaški oder, prižgali sveče, a potegnil je neznan odkod veter in nastala je tema. Najpogumnejši možje, ki so bili za čuvaje, so jo popihali. Nastala je temna noč, sem od Kozjaka je bliskalo in grmelo, da je bila groza, vmes je razsajal vihar, da so se lomile najdebelejšje smreke okoli grada in je bilo izruvano nekaj hrastov pod gradom. Tulilo in žvižgalo je okoli poslopja, da nikdo ni mogel zatisniti oči. Drugo jutro so prišli v sobo, v kateri je ležal graščak.

A glej čudo, trupla ni bilo nikjer, samo stene so bile črne in na stropu je bila videti odprtina, po celi sobi pa je smrdelo po žveplu. Raznesla se je govorica, da je pograbil zlodej graščaka in ga odnesel.

Graščakinja je molila za večni mir svojega soproga, darovala cerkvi v Šent Lenartu več posestev in dala nazadnje sezidati v Lormanju malo cerkev, kjer bi se naj brale vsak teden maše za dušnice za nesrečnega graščaka. Lastniki hrastovške graščine pa so sčasoma začeli zanemarjati to svetišče, okoli in okoli je začelo rasti divje grmovje, cerkvice sama se je začela tu in tam rušiti, kajti graščaki so zahajali rajši v Šent Lenart ali pa Šent Rupert v cerkev.

Kapelica je imela štiri altarje, a v nobenem ni bilo tabernakeljna, Najsvetejše so shranjevali v neki vdolbini, ki je bila napravljena v zidu. Najsvetejše je bilo tudi le v kvaternih časih v tej kapelici.

Bilo je v majnikovi noči ravno pred praznikom Kristusovega Vnebohoda leta 1599. Ker je imela biti prihodnja nedelja tukaj služba božja, so osnažili pobožni Lormančani prostor okoli cerkve, kakor so to storili tudi pred Jakobovim, ko

Sadje v gospodinstvu!

Sadje najbolj zdrava hrana! Gospodinje in dekleta, kupite v Tiskarni sv. Cirila. Knjiga stane 24 — Din.